

СЛАВИША КРСТИЋ

ЗАПИС О БАР-КОДОВИМА

Могао бих написати причу о бар-кодовима. Праве их да би били декодирани. Они који то нису, понекад пиште.

Нешто је заиста запиштало док сам излазио из продавнице. Нисам обратио пажњу на то. Стао сам одмах ту, поред неког пулта, да отпијем неколико гутљаја воде пре него што наставим шетњу кроз разровани град Карлсруе. Његова разрованост траје, и трајаће још коју годину. „Праве метро, мапа града ти неће бити од велике користи“, упозорила ме је Хелгард претходне вечери.

Ставио сам Мингуса и Мајлса у ранац из којег сам претходно извадио флашу и отпио мало воде из ње. Завртање чепа провео сам у посматрању униформисане девојке која ми се обратила. Тамнопута, омалена, симпатична. Очигледно не овдашњег порекла. Озбиљна у држању и саопштавању. Океј, схватио сам, нешто је запиштало при мом изласку. То се догодило и два дана пре тога, у Баден-Бадену, и тада ми је било необично што ме нико није зауставио ради контроле.

Контрола је овде била у току. На аеродромима ме у сличним ситуацијама претресу, не пронађу ништа и пусте да путујем даље, иако нису открили узрок пиштања. Ова бринета је упорнија. Док се питам да није можда у питању титанијумска копча коју носим у себи после недавне операције, њу интересује шта још имам у ранцу.

Откопчавам га и нудим да сама вади из њега све што јој се учини интересантним. Добро је што још нисам стигао да бацим рачун у канту за смеће. И добро је кад знаш да ниси ништа скривио док те једна таква полицајка претреса, па можеш с осмехом и опуштено да је гледаш у очи. Позвао бих је на пиће, ето, дотле је дошло. Али за сат и по би требало да будем на аутобуској станици, где чекам Милоша који стиже из Холандије, па ујутру путујемо даље. Пита ме да ли је ранац нов. „Не, није нов.“ Вади из њега неколико књига и часописа. Узима *Националну географију* и показује ми бар-код на њој. Каже да је можда то. Али када провуче часопис поред апарата пиштање се не чује. Узима други часопис, *Путотис*, и с њим чини исто... Биииип! Биии-биииип! То је, најзад! „Где сте ово купили?“, пита ме и посматра црне корице са, за њу вероватно необичним, стилизованим ћириличним словима. „У Београду. На Сајму књига.“ Не видим ништа необично у том тренутку, осим тога што полицајка изгледа као да се, из неког разлога, не да збунити. „Следећи пут, боље без овога...“, додаје ми за крај док показује на часопис. Бар-код је одштампан и на полеђини његових корица. „Ех, следећи пут...“, кажем јој с уздахом. Мало фали да јој се захвалим на тако пријатном претресу.

(Карлсруе, јануар 2015.)

СЕНКА ПТИЦЕ

Могоао бих написати причу о крошњи дрвета поред којеј седим и читам. Сенка птице појављује се на страници књиге. Одлеће и после неколико секунди враћа се на исто место. Малена је и читава се, заједно са својим

ужурбаним покретима, пресликава на десну страницу књиге.

Када следећи пут оде ово се неће поновити, све и да се опет након још неколико нових секунди поново врати. Јер завршавам читање, после неколико секунди устајем и одлазим, свестан да се ту више никада нећу вратити.

На столу који напуштам, за разлику од других, униформисано истих, остаје упадљиво чиста пепељара.

ЗАПИС ОСТАО ИЗА ДОРУЧКА И ДО ПОЛА ИСПИЈЕНЕ КАФЕ

Могоа бих написати причу, спону између Баден Бадена у августу 1862. и Баден Бадена у августу 2016. године. Док доручкујем на једној тераси изнад градског трга, запажам да се у мом ранцу накупило шест књига. Од тих шест, три су цепне, згодне за читање на одмориштима путовања. Две од тих шест су збирке стихова и у ранцу су од јуче: једна Леонарда Коена, купљена; друга Богданке Ракић, добијена од ауторке. Плус још једна коју сам јутрос пред сам полазак на пут убацио у ранац, она коју је Иван Тургенев писао у граду у који сам управо пристигао, и која је, попут новог нотеса који сам овде начео, ту поред мрвица осталих иза доручка и до пола испијене кафе, отворена преда мном, најобимнија од свих које данас носим са собом. Као школарац. Штребер. А у школу сам носио само једну свеску, сваштару, заденуту за појас.

На прозору је стајало писмо од Ирине; она га је звала к себи у дванаест сати.¹ Напољу жена стоји, као да је изабрала посебно место за то, неку тачку у самом центру трга и као да не чека никога. Можда заиста само ужива у својој фигури, своме усправном држању, својој неупадљивости. Али се природа не обазире на логику, на нашу људску логику; она има своју, коју ми не разумемо и не признајемо све докле она не пређе преко нас као точак. Млада кинескиња зауставља се на степеништу с леве стране, на неколико метара од мене, подиже фотоапарат и тражи погодан угао из којег би направила снимак. Вероватно снима део архитектуре али ипак, питам се, треба ли да утичем на њен снимак макар малим, незнатним позирањем... Ма не. То никако... Ипак, у тим тренуцима мало исправим леђа. Узимам гутљај кафе. Убрзо је начинила снимак на којем ме вероватно и нема. Али ту јој притрча познати дамски ласкавац меје Вердије, па се поче дивити боји fenille mort² њене хаљине, њеном врло ниском шпанском шеширу, накривљеним до самих обрва...

(Баден Баден, август 2016.)

У ТИШИНИ НОЋИ

Никада раније нисам комуницирао са радницом у кабини наплатне рампе на ауто-путу. Никада, до вечерас. Киша је престала да пада у тачно договореном тренутку, па сам могао отворити прозор и нешто пре него што смо

¹ Реченице откуцане стилем *италик* су из књиге „Дим“ Ивана Тургењева, написане у Баден Бадену између 1865. и 1867. године. Радња романа смештена је у исти град, августа 1862. год.

² *сувог лиића*

се појавили у четвртастим оквирима једно наспрам другог. Тамо где се њој налазио осмех, мени је био заденут плазма кекс.

„Извини, која ти је то радио-станица?“

„Није радио. То је диск. Овај.“

Покажем јој омот диска. *World of Flamenco. Spanish Passion.* Помислио сам како ће сада тражити да причекам док овај наслов запише јер намерава да употпуни своју музичку колекцију. Па наравно. Кошуља са стилем, око врата марама, одмах се по изгледу видело да бисмо могли имати сличан укус. И тај осмех. Све на свом месту.

„Ја никада не бих слушала неку такву музику.“

Спустим омот у преграду испод плејера. Завршим причу тиме како се никад не зна шта се може заволети негде уснут. Сажваћем кекс. Путујем сам. Враћам песму на почетак и додајем гас. *Finita Imperio. Silencia en la noche.*